

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **W. S.**

oskarżonego z art. 118 ust.1 ustawy z dnia 04 lutego 1994r. o prawie autorskim i
prawach pokrewnych (t.j.: Dz.U. 2019, poz.1231),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 lutego 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 06 lutego 2018r., sygn. akt XI K (...)

postanowił:

**1. na podstawie art. 529 *a contrario* k.p.k. umorzyć
postępowanie kasacyjne;**

**2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt XI K (...), Sąd Rejonowy w B.
warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do W. S. o czyn z art. 118
ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j.:
Dz. U. 2019, poz. 1231) na okres próby roku (pkt I wyroku), zobowiązał go do
zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz
Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 2000,00 zł (pkt II wyroku) oraz orzekł

przepadek, przez zniszczenie, dowodu rzeczowego w postaci klucza sprzętowego (pkt III wyroku).

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 14 lutego 2018r.

Kasację na niekorzyść oskarżonego W. S. wniósł w dniu 28 stycznia 2019 r. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył on powołany na wstępie wyrok w całości zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 66 § 1 k.k., polegające na warunkowym umorzeniu postępowania przeciwko W. S., pomimo braku spełnienia określonej w tym przepisie przesłanki w postaci uprzedniej niekaralności sprawcy za przestępstwo umyślne, w sytuacji, gdy w dacie orzekania oskarżony był już prawomocnie skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt II K (...), za popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k.”.

W oparciu o ten zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postępowanie kasacyjne związane z wniesionym przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na niekorzyść W. S. nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia należało umorzyć.

Zgodnie z art. 529 k.p.k. wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść oskarżonego nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zatarcie skazania, akt łaski ani też okoliczność wyłączająca ściganie lub uzasadniająca zawieszenie postępowania. *A contrario* niedopuszczalne jest wniesienie i rozpoznanie kasacji na niekorzyść oskarżonego, jeżeli zachodzi którakolwiek z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie.

W wypadku więc wniesienia kasacji na niekorzyść i ujawnienia się w toku postępowania kasacyjnego jednej ze wskazanych w art. 529 k.p.k. okoliczności nie istnieje możliwość rozpoznania tej kasacji, gdyż oba zawarte w tym przepisie warunki muszą wystąpić łącznie – „wniesieniu i rozpoznaniu”. Jeżeli więc po wniesieniu kasacji okaże się, że nastąpiło wykonanie kary, zatarcie skazania,

zastosowano akt łaski lub też zaktualizowały się okoliczności wyłączające ściganie albo uzasadniające zawieszenie postępowania, a sytuacja skutkująca wystąpieniem jednej z wymienionych wyżej przesłanek zaktualizowała się przed jej wniesieniem, kasacja taka wniesiona na niekorzyść oskarżonego, pomimo jej przyjęcia, staje się niedopuszczalną i należy ją, stosownie do treści art. 531 § 1 k.p.k. pozostawić bez rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 stycznia 2018 r., II KK 248/17 i z dnia 27 czerwca 2018 r., V KK 181/18). Odmienne należy natomiast potraktować sytuację, gdy w dacie wnoszenia kasacji na niekorzyść była on obiektywnie dopuszczalną, natomiast dopiero po jej wpływie do Sądu Najwyższego zmaterializowała się okoliczność uniemożliwiająca – stosownie do treści art. 529 *a contrario* k.p.k. – jej rozpoznanie. Jedyną możliwą wówczas do wydania decyzją procesową jest umorzenie postępowania kasacyjnego. Podstawę ku temu będzie stanowił przepis art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. stosowany w związku z art. 429 § 1 in fine k.p.k., ponieważ kasacja taka dopiero z momentem powstaniem tego rodzaju okoliczności staje się niedopuszczalną z mocy ustawy z uwagi na treść art. 529 k.p.k. odczytywanego właśnie *a contrario* (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 czerwca 2006 r., II KK 295/05; z dnia 16 marca 2011 r., IV KK 17/11; z dnia 10 stycznia 2012 r., SDI 31/11; z dnia 8 października 2013 r., III KK 44/13; z dnia 5 lutego 2019 r., III KK 582/17).

Taka sytuacja wystąpiła w tym wypadku w odniesieniu do kasacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego W. S. przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego.

Przypomnieć należy, że postępowanie przeciwko temu oskarżonemu zostało zaskarżonym kasacją wyrokiem warunkowo umorzone na roczny okres próby. Wobec uprawomocnienia się wyroku w dniu 14 lutego 2018 r. okres próby zakończył swój bieg w dniu 14 lutego 2019 r., a upływ kolejnych 6 miesięcy (14 sierpnia 2019 r.) spowodował, że postępowania tego – zgodnie z art. 68 § 4 k.k. – po wskazanej dacie nie można już podjąć.

Zaistniała sytuacja jest więc porównywalna do zatarcia skazania. Z upływem terminu, o którym mowa w art. 68 § 4 k.k., dane osobowe osoby, o jakiej mowa w art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym

(t.j.: Dz. U. 2019, poz. 1158 – dalej u.K.R.K.) – a więc osoby, przeciwko której warunkowo umorzono postępowanie karne w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe – usuwa się z Rejestru (art. 14 ust. 1a u.K.R.K.), tak samo jak dane osoby, której skazanie uległo zatarciu z mocy prawa (art. 14 ust. 1 u.K.R.K.). Co więcej, podobne są też inne konsekwencje związane z wystąpieniem okoliczności o jakiej mowa w powołanym wyżej art. 68 § 4 k.k. Jeżeli postępowanie warunkowo umorzone nie zostanie podjęte w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, umorzenie ma charakter ostateczny i sprawca nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo (zob. Z. Zoll (w:) A. Zoll (red.): Kodeks karny. Część ogólna, Warszawa 2012, t. I, s. 942). W rzeczywistości więc na tym etapie uaktualnia się ujemna przesłanka procesowa, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (zachodzi inna okoliczność wyłączająca ściganie), bo tak należy traktować ostateczny brak możliwości podjęcia postępowania warunkowo umorzonego.

Kierując się powołanymi względami postanowiono jak na wstępie, obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 *in fine* k.p.k.).